

עניינים נחוצים

ממורנו הגר"י טשזנר שליט"א

ונאמר לפניו שירה חדשה

אומרים השתא הלל אינו אלא תקנת חכמים לזכרון על הנס ההוא שאמרו עליו אבותינו הלל. ונמצא דאמירתנו הלל השתא אינה שירה חדשה, אלא היא אותה השירה של אבותינו שאמרוה בשעתו.

אבל אמירת ההלל בליל פסח אינו משום הנס של אבותינו, אלא משום הנס שלנו, וזהו שאנו אומרים: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, שלא את אבותינו בלבד גאל אלא אף אותנו גאל שנא' ואותנו הוציא משם" וגו'. וברמב"ם (פ"ז מה' חו"מ ה"ו) מבואר שחייב להראות את עצמו כאילו הוא בעצמו יצא עתה משעבוד מצרים באותה הלילה. ומסיים הרמב"ם שם דעל דבר זה צוה הקדוש ברוך הוא בתורה "וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ" (דברים ה' ט"ו) כלומר כאילו אתה בעצמך היית עבד ויצאת לחירות ונפדית, וזהו שאנו מסיימים: לפיכך אנחנו חייבים להודות, פי', כיון שאנו בעצמינו יצאנו עתה לחירות, וכל הניסים של גאולת מצרים עשה גם לנו, לפיכך אנו חייבים לומר שירה על הנס שלנו, לפאר להלל לשבח לרומם וכו' למי שעשה לנו את כל הניסים האלו, והוציאנו מעבדות לחירות, ומשעבוד לגאולה וכו'. ולפיכך: ונאמר השתא לפניו שירה חדשה, פי', השירה שלנו אינה על נס של אבותינו אלא על גאולתנו, ולפיכך היא חדשה, על ניסים חדשים שלנו.

ה) וביאר הדבר יותר בתשובות והנהגות (חלק ג' סימן קל"ט) וז"ל: מרן הגריז"ס זצ"ל (הגאב"ד דבריסק) דייק האמור בהגדה של פסח "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים וכו' לפיכך אנו חייבין להודות ולהלל וכו' ונאמר לפניו שירה חדשה", ופירש מרן זצ"ל שיש בהלל שני דינים, ראשית בתורת קריאה, וכמו שאנו קוראים ההלל ביום טוב וחנוכה, והיינו על נס דיציאת מצרים וקריעת ים סוף, ועוד, בתורת שירה על הנסים שבכל דור ודור, והיינו על הניסים שלנו בעצמנו, וזהו שאמר בעל ההגדה "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים... לפיכך אנו חייבין להודות ולהלל וכו' ונאמר לפניו שירה חדשה", והיינו שעלינו לומר כאלו הנס קרה עכשיו ועוד "חדשה".

ולפי זה הוסיף מרן זצ"ל דלא כדברי המ"ב ואחרונים (עיי' מ"ב סימן תע"ג ס"ק ע"א, שהובא למעלה) שיש לומר "ונאמר לפניו" עם סגול, שנאמר כשיצאנו אז, כשירה חדשה (וכנוסח התפילה "שירה חדשה שיבחו גאולים לשמך הגדול על שפת הים"), אלא לפי להנ"ל יש לומר ונאמר עם חולם, והיינו עכשיו, נאמר שירה חדשה, שהחיוב עלינו לומר בגדר שירה והיינו כאילו אנו יצאנו עכשיו, שזהו מעיקרי חיוב הלל בליל פסח לאמר בגדר שירה

א) בסוף אמירת ההגדה לפני אמירת הלל מסיימים: "לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים לְהוֹדוֹת לְהֵלֶל וְכוּ' לְמִי שְׁעָשָׂה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּוּ וְכוּ', וְנֹאמֵר לְפָנָיו שִׁירָה חֲדָשָׁה הִלְלוּיָהּ. והמילה "ונאמר" ברוב ההגדות הנו"ן מנוקד עם חולם.

ב) אמנם המ"ב (סימן תע"ג ס"ק ע"א) הביא מהמגן אברהם ומעוד אחרונים רבים, דכשיאמר ונאמר לפניו שירה צ"ל וְנֹאמֵר הנו"ן בניקוד סגול, שהוא לשון עבר דקאי על גאולת מצרים.

ג) וביאר במחצית השקל שם: צריך לומר וְנֹאמֵר (הנו"ן בסגול) וכו'. דאי הוי קאי על גאולה העתידה, היה ראוי לומר וְנֹאמֵר (בחולם) על גבי הנו"ן, דהוא לשון עתיד, וגם היה ראוי לומר שיר חדש דהוא לשון זכר, על פי המדרש (שמות רבה פ' כ"ג, י"א) דגאולות הראשונות היו דומין לנקבה שיוולדת בצער, ואחר הלידה שהיא בהרווחה עוד חוזרת לצער עיבור ולידה. כן גאולות הראשונות, אחרי הגאולה היה שוב צער גלות אחר, לכן שירות שעברו היו בלשון נקבה, מה שאין כן גאולה העתידה במהרה בימינו שאין אחריו גלות, דומה לזכר שאינו מוליד, לכן ראוי לומר שיר חדש לשון זכר.

ד) אולם בעמק ברכה (הגדה סימן ג') ביאר את הנוסח המקובל, וז"ל: התוס' (בפ' ערבי פסחים דף קט"ז), גבי סדר הגדה של פסח, כתבו, דבברכת 'לפיכך אנחנו חייבים להודות' שלפני ההלל, גרסינן ונאמר לפניו "שירה" חדשה, ובברכת 'אשר גאלנו' שלאחר ההלל גרסינן 'ונודה לך "שיר" חדש על גאולתנו'. דהכי תניא במכילתא, כל השירות לשון נקבה חוץ משירה דלעתיד דלשון זכר, כלומר שהנקבה יש לה צער לידה, אף כל הניסים יש אחריהם צער, חוץ מלעתיד שאין אחריה צער. עכ"ל. ועיין בשל"ה שהקשה, כיון דאומרים "שירה" חדשה ע"כ דקאי על גאולת מצרים שעברה, וא"כ למה אומרים וְנֹאמֵר לפניו שירה חדשה, לישנא דלעתיד. וע"כ הגיה דצ"ל וְנֹאמֵר, בניקוד סגול. וכן הגיהו המהרש"ל והב"ח והט"ז והמג"א בס"י תע"ג. אך בכל סידורי נוסח ההגדות הגירסא ונאמר בחולם.

ולענ"ד דבריהם תמוהים, דהרי הדבר פשוט ומוכן מאד. דהנה, הא דאנו אומרים 'ונאמר לפניו שירה חדשה', ולכאורה למה אותה השירה נקראת "חדשה". והביאור הוא, דלא דמי אמירת הלל שאנו אומרים בפסח לאמירת הלל שאנו אומרים בחנוכה, אף דשניהם הם הלל על הנס. משום דאמירת הלל בחנוכה אין הנס מחייב השתא לומר עליו הלל, כיון דהנס כבר עבר, וכבר אמרו אבותינו עליו הלל בשעתו, ומה שאנו

דברים יסודיים ברורים ובהירים, המאירים את העיניים ומעוררים את הלבבות ממורנו ורבונו הגאון הצדיק רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל רב ומנהיג קהילתנו הקדושה אשר כתב בעצמו בגליונות 'המעין', ולא נתפרסמו בכתביו שיצאו לאור

יצר הרע - חמץ שבלב

ע"י חסרון ברזיונות. האדם יודע על גודל החשיבות של לימוד התורה, על מעלת התפלה כשהיא בשלימות ובכונה, עשיית חסד וכו', אבל כבודות הגוף והעצלות וחסרון החשק הם המעכבים מלקיים ולהזדרז לתפוס את המצוות, ולפעמים גרוע מזה, שהעצלות מביאה את האדם לחשוב על המצוות שהן אינן כ"כ חשובות ח"ו, והכל מפני שהוא עצל מלקיימם כדין.

החמץ גם רומז על גאווה והתנשאות, כמו החמץ שתופח ועולה, כך האדם מנפח את עצמו בחשיבות עצמית עד שהפגיעה הקטנה ביותר בכבודו גורמת לו לכעס גדול. בימים אלו צריך ליהזר במיוחד מהכעס. קורה שמפני הכנות החג כל בני הבית נמצאים בבית יותר מהרגיל, ומפני קוצר הרוח ומעבודת הנקיון הקשה אם מישוה אומר מילה לא רצויה, או שלא עוזר מספיק, ואף לכלך איזה מקום שכ"כ קשה עבדנו עליו, מיד מתפרצים בכעס וקטטות, וזה ממש הפך מטרת הימים האלו, ומקלקל את האוירה הרצויה. המטרה העיקרית אינה נקיון הבית אלא נקיון הנפש, וצריכים ליהזר בזה מאד שישכון בבית אהבה שלום ואחוה.

(ניסן תשמ"ט)

ימי הפסח המה לעם ישראל בכלל ולכל יהודי בפרט ימים של התחדשות, והזדמנות גדולה היא להתחיל בהם דף חדש בעבודת השם. ההתחדשות הוא יסוד גדול בעבודת התשובה, וכמו שכתב החסיד רבינו יונה ז"ל, אדם אשר פשע וחטא ובא לחסות תחת כנפי השכינה ולהכנס בדרכי התשובה אשכילך ואורך בדרך זו תלך, ביום ההוא ישליך מעליו כל פשעיו ויעשה עצמו כאילו בו ביום נולד ואין בידו לא זכות ולא חובה וזה היום תחילת מעשיו, ודרך זו תביאנו לשוב בתשובה שלימה, עכ"ל.

יציאת מצרים בזמנה היתה יום הלידה לעם ישראל, וגם בזמנינו בימי הפסח אפשר להולד מחדש ולהשיג בהם קדושה וטהרה כאילו היום בא לעולם, שכבר מימי קדם סגולתם של הימים להתחדשות ולידה מחדש. חמץ רומז ליצר הרע, מפני כך בימים אלו אין אנו אוכלים חמץ, ואף בביתנו לא ימצא שום חמץ, שאנו בימים אלו כתינוק שנולד, שבימי הראשונים מקפידים שמאכלו ובגדיו יהיו נקיים וטהורים, סטריליים, שכל חיידק קטן יכול לגרום לאסון. כך אנו מנקים ומשפשפים את ביתנו ונזהרים שאפילו משהו חמץ לא יראה ולא ימצא בהם, ולא יעלה על שלחנינו.

ובאמת מהו הקשר בין חמץ ליצר הרע, אלא חמץ נוצר ע"י שהייה ועצלות, כך כל החטאים באים בעיקר

ונאמר לפניו שירה חדשה המשך מעמוד 1

תמיד שרו להקב"ה והודו לו על כל חסדיו וגמוליו, אבל כשראו שהקב"ה שינה טבע הים בקריעת ים סוף וטביעת המצרים, הרגישו יותר בחוש את נפלאות הבורא ית"ש, אזי הרגישו רוממות נפלאה ואמירת שירה מחודשת, בהתלהבות שלא היתה כמותה מעולם. ובליל פסח שחיוב הוא להרגיש כאלו הוא יצא עתה ממצרים, הנה כל אחד ואחד מתלהב כפי הרגשתו, ומודה על חסדי ה' עמו, באמירת הלל בבית הכנסת ובליל הסדר. ונראה שהרגשה זו היא מעיקר חיוב הלילה לומר "שירה חדשה", וכן על הניסים המתחדשים בכל דור שעומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, עכ"ל בעל תשובות והנהגות.

ז) בהליכות שלמה (פסח פרק ט', דבר הלכה 246) הובא, שמרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל נהג לומר ונאמר

בחולם, לשון עתיד, כנוסח ההגדות וכמנהג העולם. ולא כמ"ש הפוסקים לומר בסגול הנו", לשון עבר. והביא טעם נוסף לזה, כי אילו היה בל' עבר, הי' צריך לומר ונאמרה. אלא דקאי אשירת ההלל שנאמר מיד, ולא על השיר דלעתיד.

ובהגדה שלו הובא, שי"א שאמר לומר שתי הנוסחאות עם סגול ועם חולם [אך נראה, שעכ"פ צריך לחזור על הקטע ולומר ונאמר לפניו שירה חדשה, ונאמר לפניו שירה חדשה וכו'. כי אם יאמר רק ונאמר פעמים רצוף עם שינוי הניקוד אין לזה שום משמעות. משא"כ אם חוזר על הקטע, הפירוש הוא, שאמרו אז שירה חדשה וגם כעת אנחנו נאמר שירה חדשה.

ולמעשה כל אחד ינהג כמנהג אבותיו.

חדשה כאילו רק עכשיו יצאנו, וראה בעמק ברכה ביאור נפלא בדרך זו.

ונראה שבחיוב הלל מדין שירה יש לומר את ההלל בשירה והתלהבות, וכן מצאתי להדיא במס' סופרים והובא בש"ע ס"ס תפ"ח, בליל פסח בבית הכנסת גומרין הלל בציבור בנעימה ובברכה, והאי נעימה נראה שצריך לומר בשירה והתלהבות מרוב שמחה, וכ"ש באמירת הלל שבאמצע ליל הסדר לפני האכילה ולאחריה, יש להתלהב לשיר בקול נעים תהלה לאלקינו ית"ש שזיכנו בלילה הזה להללו ולשבחו ולספר נפלאותיו, וזהו מעיקר חובת הלילה שאינו ככל קריאת הלל אלא כשירה כמשמעו, ומי שאומר בתורת קריאה ולא בהתלהבות ושמחה כשירה לא יצא ידי חובת הלל זו, וראוי להזהיר כן, עכ"ל.

ו) ושם בסימן שאח"כ הוסיף לבאר גדר "שירה חדשה", שעל גאולה החיוב הוא שירה, וכהיום שאנו בגלות ובהסתר, השמחה וההתלהבות עדיין לא בשלימות, אבל כשזוכה לגאולה העתידה עם נפלאות הבורא ית"ש, בלי שיעור וגבול, אזי תהיה צורת השירה להקב"ה גם בשירה ללא גבול כעין ששרו על הים ויותר מזה, והיינו שירה חדשה שנהיה אז בשמחה עצומה. וזהו שאמר בעל ההגדה "לפיכך אנו חייבין להודות ולהלל וכו' ", והיינו דהואיל וחייב אדם לראות עצמו כאלו הוא יצא, לכן צריך בגדר שירה דוקא. אבל לע"ל יתקיים "ונאמר לפניו שירה חדשה" דהיינו מרוב שמחה, אהבה ודביקות לבורא ית"ש שנראה עין בעין נפלאותיו. וזהו "שירה חדשה שיבחו גאולים לשמך הגדול על שפת הים", שבאמת

נדבת הרב גיא מיכאלשווילי וב"ב שליט"א לזכות והצלחת בנם החתן משיח בן מירב הי"ו והכלה חנה בת צפורה תחי'. יה"ר שיזכו לראות דורות ישרים ומבורכים והיא הזיווג עולה יפה, בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

נדבת הרב יעקב אנגל וב"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם באירוסים בתם תחי' עב"ג הבה"ח ישראל מאיר פולק הי"ו בשעט"מ. יה"ר שיהא הזיווג עולה יפה ויתברכו בכל מייל דמיטב ברו"ג

הגאון רבי יהונתן פרלמן שליט"א

"וְהֵיטֵב אֶךְ שְׂמֵחַ" פֶּרֶק א' (מעובד ע"פ ועדים)

אחד מהיסודות היותר חשובים לבנין החיים הוא: לשאוף ל"מקסימום", ולהשלים גם עם ה"מינימום" - ותמיד בשמחה!

האם אין בכלל האמור - מעין סתירה, "פרדוקס" פנימי? תשובה: לא! זהו מהלך רגיל בחיים! מהלך "אפשרי" וגם "תקין".

חידוש גדול הוסיפו רבותינו (ע' "אור יחזקאל", אלול ח"ז ע' שפ"א, עלי שור ח"ב ע' שכ"ו), וביניהם כתב ה"מכתב מאלהיו" (ח"ה, ע' 264-265): "הענין של שמח בחלקו צריך להיות גם ברוחניות! לא שתחסר ח"ו

השאיפה לעלות, אלא שיכיר גם כן את הערך והשמחה במה שהוא עושה עתה!

לדוגמא, שאפנו לסיים את מסכת פסחים עד פסח והספקנו רק חציה! - מצוה לשמוח בהישג הזה ולשאוף הלאה. אשה כל-כך רצתה להתפלל את תפילת החג בבית-הכנסת בנחת ומעומק הלב, ולבסוף צצו טרדות,

ובקושי הספיקה "לחטוף" תפילת עמידה בביתה - לשמוח ולהודות לד' על מה שכן זכינו! לא "בדיעבד" ומתוך "רטינה", אלא לכתחילה ובשמחה מרוממה.

רבותינו, גדולי עולם, שחוו בעצמם, ללא ספק, את קיום הפסוק "שָׂבַע יְפֹל צְדִיק וְקָם", מנחים אותנו איך לזכות בהנהגות אלו, למעשה:

הנחיה א': מלמדנו "המכתב מאלהיו" (שם): "אדם נולד באמצע ענין ומסתלק באמצע ענין. ואין "גמירה" בגדר אדם כלל.

ועל כן, אין לו לחשוב חשבונות בעבודתו בעולמו: כמה יבנה? ויגמור? ויתקן? המציב לו תוכנית כזו - טועה. כי התכלית - עבודת ד'. התכלית היא העמל עצמו: "נפש עמל עמלה לו".

וכל מעשה ומעשה בעבודת ד' הוא הוא התכלית".

כלומר: השאלה איננה האם השגנו את המטרה שהצבנו לעצמנו בתחילת הדרך, אלא: "אם השתדלתי לעשות

כמיטב יכולתי" - זהו הנצחון האמיתי, גם אם נפלתי והתאכזבתי. כיון שכל "מעשה" הוא "התכלית"! נשמתנו ירדה לעולם כדי להצליח כ"שכירי עמל", ולא כ"קבלנים להצלחה". ודאי שאנו מקוים גם להצלחה בס"ד, אלא שההצלחה אינה תנאי לשמחה! **זכעת** שבו על כסא יציב והמשיכו להקשיב לסיום דברי הרב דסלר זצ"ל:

"והיודע להעריך זאת הוא הצדיק והוא תמיד בשמחה. כמש"כ: "ולישרי לב שמחה".

לדוגמא: השקענו רבות בחינוך הילדים, ובערבו של יום מאוכזבים מהתוצאות? להשלים בשמחה!

הנחיה ב': דברנו על "שאיפה למקסימום". אבל בזהירות: אין לדמיין ולשאוף ל"עלייה למעלה מדרגתנו". זהו מהלך שגוי שעלול לגרום לכך, שלא נשמח בקיום המצוות. ה"מטפס" בסולם עולה לאט ובטוח ממדרגה למדרגה בטווח סביר, שנראה לנו קרוב אלינו ובר-השגה! אין לדלג כמה שלבים בבת-אחת!

הנחיה ג': לשמחה במצבי "קנאה". (המשך בעמוד 4)

ליל הסדר קרב ובא. כאלף שעות של יגע ושל יזע "חותרות" ומצפות לעגון בנמל של "חג החירות". ואליהן מצטרפת תפילתנו: "והשיאנו ד' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשלום, לשמחה ולששון" כדי לקיים את המצוה הנאדרת של "ושמחת בחגך".

ובאמת, בהתקדש החג, מאירות פנינו בשמחה, בחסדי ד'. **ובכל** זאת... מבט בוחן יוכל לזהות לעיתים אי-אלו נקודות "מהוססות". האם שמחתנו, אכן, שלמה? האם יודעים אנו להבין ולקיים את משמעותה של מצות השמחה? **את** הספיקות האלו הציב רב אחד לקהל הנאסף לתפילות ערבית של ליל-הסדר.

חלק ניכר מהציבור היה מותש לחלוטין. קצתם "נרדמו" וקצתם "נמנמו".

ואז פנה הרב חרישית: "אנא מכם, האירו פניכם בשמחה! **נכון**, אולי שכח מאן-דהוא לכבות את נורת המקרר? אפשר שבלון הגז נגמר בדיוק עכשו? מישהו לא הספיק להוציא את החליפה מניקוי יבש? ובאיזו תחנה שכחנו את החליפון עם בגדי החג החדשים? מה יהיה? המרק יצא מלוח מדי ואי-אפשר להגישו? בגלל האירוסין של הבת, לא הספקנו? ועמוק יותר: למה? למה כעסנו על הילדים? ועל השכנים שהתיוזו מי-סבון על החלון, שזה עתה סיימנו להבריקו? איך יכולנו להוציא מפינו מילים שאינן "מתאימות" לנו? איך? ואולי אחד מצאצאינו התחצף?"

וכאן התרחש דבר מפתיע. הקהל "המנמנם" התעורר לפתע וכל אחד פנה לחברו - מאיפה הרב יודע? הרי הוא לא ביקר בביתנו?

באמת, היה בדברי הרב משהו מאד "משחרר". מתברר, שכולנו "שטים באותה ספינה".

המשך הדברים היה מאד מעודד: רבותי, כשלושים אחוז מפסקי השולחן-ערוך עוסקים באלפי טעויות שונות ומשונות בקיום ההלכה. כגון: טעות בספירת העומר, או: מי ששכחה להדליק נר אחד מנרות שבת ועוד.

המסקנה: "טעית?" אתה נמצא במצב מכובד! מצב שמתרחש במשפחות החשובות ביותר! העולם אומרים: רק מי שאינו עושה - אינו טועה. ומנגד - כל עשיה טומנת בחובה אפשרות לטעות, לאכזבה, ואף לבזיון! ולפיכך עלינו לאחוז במידה של "רגיעה", אין סיבה להתעצב, ואין צדק "לכעוס" לא על עצמנו ולא על אחרים! אחרי שהשקענו עמל ומאמצים סבירים - כל מצב שהגענו אליו הוא "טוב מאד"! שהרי "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו" אחרי שייגענו "פחות או יותר" כפי מיטב הבנתנו!

מה הם הצעדים שיש לנקוט? **לשמור** על "שלוות הנפש" ועל "יישוב הדעת", ולהמשיך לפעול מתוך שמחה! לתקן את הניתן לתיקון, ולהשלים בשמחה עם מצב קיים! מתוך אמונה שלימה שכל הבא עלינו, נגזר משמיים! וכך פרש"י: "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" - התהלך עמו בתמימות... כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו". (שופטים, רביעי).

נדבת הרב **מור יוסף** תחי' לזכות והצלחת החתן הרב **אליהו בן גיטל** הי"ו בן הגאון רבי שלמה פרטיג שליט"א רב 'רמת הנצי"ב' בבית שמש, ובתה הכלה **עטרה בת שרה** תחי' בת הרב מאיר ז"ל. י"ה"ר שיזכו לראות דורות ישרים ומבורכים ויהא הזיווג עולה יפה, בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

נדבת הרב **יוסף שמחה הכהן רובין** וב"ב שליט"א לרגל היכנס בנם כמר יהודה נ"י בעול תורה ומצות. י"ה"ר שיזכו לרות ממנו ומכל יוצ"ח רב נחת מתוך בריות גופא ונהורא מעליא שמחת הבר מצוה תתקיים א"ה באולם 'הדרת תורה' ביום חמישי ח' ניסן. העליה לתורה השבת בביהמ"ד 'שערי תפילה' (שחרית 8:00)

כלומר, הקב"ה העמיד תכנית אלוהית לבריאה. תכנית זו כוללת בתוכה גם מה שנראה בעינינו כקשיים, סיבוכים - ושמים האמיתיים הוא "אתגרים בבנין הנצח שלנו".

נכון, ישנם קשיים שיסודם ברצון ד', אבל אל לנו לעשות "גראצ'קע" - "רעש ודאגה", ואין לנו "לנפח" כל ענין מעבר למסגרת האמיתית. החזו"א מדגיש: "חובה על האדם למעט את ערך מצוקותיו". ובה נזכה לשמחה. ומוסרים בשם החזו"א: "העולם קשה ומסוכן - לפחות נחייך אליו!"

ולסיום, הנחיה ו': הגב נשבר, הברכיים כואבות, ידינו מחוספסות מחומרי הניקוי לפסח. הנה מבט חשוב: החזו"א (ח"ב אג' צ"ג) מעודד אדם מסוים לתמוך באחיו: "אם יחליט לעזרו בשעת דחקו, ראוי לעשות בשמחה, כעושה סוכה (!) וכשמוע קול שופר (!) ושאר מצוות, ועיקר עשיית מצוה היא שמחתה שזכינו לכך", עכ"ל.

בני ובנות ישראל: אשריכם שזכיתם! כל שפשוף בערבי פסחים הוא באמת "מירוק" - שמחה של מצוה. תודה לך, אבינו מלכנו, על הזכות לנעוץ מבט חוקר ומדקדק מעיניים עייפות בסדקי ארונות באישון לילה של ניסן. (ע' "עלי שור" ח"ב, עמ' רנ"ה, רנ"ו, ש"כ, שכ"ז).

אנשים טועים לחשוב, כי שמחה מותנית רק בשיר, בזמר ובריקודים. ברם, ההגדרה הנכונה של "שמחה" היא: הרגשה פנימית של סיפוק: "השתדלתי ועשיתי את הנכון והראוי לפי הבנתי" - נפלא! ותודה לד' על עמלי. ומעבר לזה - כל מה שהושג למעשה - הוא טוב ומשמח! זאת גם אם המצב בשטח מסוכן ולא זכינו לשיר ולרקוד. והקב"ה עוד ישלים, ירבה ויגדיל גם את שאר חלקי השמחה!

בליל הסדר, כשאבא בא מבית-הכנסת, הבית מואר וכלי הכסף מבריקים. נצחצח את האוירה ואת כלי הכסף שבליבנו: הכל כל-כך נעים וטוב! ברוך ד', הצלחנו! ואפילו נקודות ה"כעין אכזבה" שבנו רוקדות יחד ומשתלבות ב"אשרינו, מה טוב חלקינו" - הכל נפלא, ברוך ד'!

נשנן שוב את דברי הרב דסלר: "והיודע להעריך כל מעשה ועמל - כ"תכלית", הוא הצדיק והוא תמיד בשמחה!

חג כשר ושמח, ושמח, ושמח.... אמן

נדבת הרב רן חתוכה ובי"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בתם אסתר תחי' בשעתו"מ. יה"ר שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוו רב נחת יהודית מכל יוציא"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

נדבת הרב חננאל כהן ובי"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בתם תחי' בשעתו"מ. יה"ר שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוו רב נחת יהודית מכל יוציא"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

ברכות חמות נשגור ללידנו הנכבד המסייע בכל ליבו ומאודו למען המטרה הנשגבה של הוצאת דברי רבותינו נב"ם ושיבדלחט"א רבותינו שליט"א לאור עולם, תמיד במאור פנים ובנפש חפצה הר"ר יחזקאל שרייבר שליט"א ובי"ב ה"ו לרגל השמחה השרויה בביתם באירוסים בתם שנתח' עם החתן המפואר שמו הולך לפניו בחבור החשוב יעקב ג'יקובס נ"ו מבחירי ישיבת "שערי שמועות" בברכס יעילה היוזג יפה יפה ויזכו לרוות מהם ומכל יוציא"ח רב נחת דקדושה מתוך מנוחת הדעת ושלוות הנפש כל הימים, אכ"י

ברכת מול טוב נשגור קמיה האי גברא רבא יקירא העומד לימינו בכל ענייני תורת מורנו הגר"י טשנר שליט"א בכל עת ובנפש חפצה הרה"ג ר' יוסף מרדכי ונ"ב תחי' לרגל נישואי בתם הכלה המהוללה תחי' עב"ג החתן המפואר הרב שמעון פסרמן שליט"א בברכס יעילה היוזג יפה יפה ויזכו לרוות רב נחת מהם ומכל יוציא"ח מתוך בריאות שמחה כל הימים, אכ"י

לתשומת לב הוצאות הדפסת הגליון מרובות. לתרומות, הקדשות והנצחות 0527679598 או בנדרים פלוס: עניינים נחוצים - תורת רבותינו שבדרום

גליון הבא יוקדש א"ה לזכרו ולע"נ של מורנו ורבנו הגאון הצדיק רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל, היה שותף בזכות גדולה זו.

דרוש סיוע בהפצת הגליון פרטים במערכת

"קנאות סופרים" היא חיובית ו"מרבה חכמה". כל עוד שהקנאה "בונה אותנו". עלינו ללמוד מדמויות חיוביות שהגיעו להישגים, תוך ידיעה שלכל אחד מאתנו יש חלק מיוחד בעבודת ד'. עלינו ללמוד מאחרים איך להתלבש בצניעות, ולא לסור מן ההלכה. ועם זאת, הקב"ה ברא כל אדם עם טעמו שלו בלבוש. לא כל מה שמתאים לך, מתאים גם לחבירך (לשני הכיוונים, כמובן). אין לאשה להרגיש עצמה "אשמה" אם בגדיה קצת יותר מהודרים מחברתה. אדרבה, כיון שעושה הכל ע"פ שולחן ערוך, שמחתה שלימה!

ויש קנאה שלילית שהיא "רקב עצמות". חכם אחד אמר: מדוע העצים גדלים זקופים ביותר? מפני שהם אינם "פוזלים לצדדים" להתבונן איך העץ השני גדל... (ע"י "עלי שור", ח"ב ע' שכ"ו).

על כן, נלמד ממעשי ידינו להשתפר, אבל אל לנו להשתעבד ולהפריז במחשבותינו: "מה יאמרו עלינו"?

הנחיה ד': שאיפה לעליה ראשיתה בשאיפות לצמיחה רוחנית, כמובן. חשוב לדעת, שהקב"ה מפליא לעשות וצריך לנשמתנו גוף. על כן, שאיפת "הרוח" כוללת בתוכה גם סיפוק צרכי הגוף בשמחה - בטיול, באכילה ושתייה, בדיבור, ביחסים חמים, ובמנוחה. גם אלו אדני בנין השמחה! אין לקפח את צרכי הגוף!

החזו"א כתב לאחד: "אולי אפשר לך לסור ל"ביי קייטא" (לנופש) לחודש ימים (!) להחלמה? תשתדל נא בזה ובקש מנפשך להתחסד על גופך" (אגרת ק', ח"ב). (ע' "שעורי דעת" לרב בלוח ח"ב מאמר "פלס מעגל רגליך"). דברים אלו חשובים במיוחד ביחסנו לבני ביתנו ולעצמנו כל השנה, ובפרט בבין-הזמנים ובחגים, לספק למשפחתנו, בצד צרכי הנשמה, גם את צרכי הגוף.

הנחיה ה': "חובה על האדם למעט את ערך מצוקותיו אשר יציקו את לבבו, רצוני לומר: לחזק את דעתו ולבטל את הגלים אשר יעלו על ראשו. ובהסירו רגשותיו - לא ירגיש ויקבל שכר על הפרישה" - דברי החזו"א (ח"ג אג' ס').

לע"נ אבי מורי ורבי הרב אשר זליג ב"ר דוד זצ"ל נלב"ע ב' ניסן תנצב"ה נדבת בנו הרב דוד שק שליט"א

נדבת הרב יקיר אליהו ובי"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בתם אילה תחי' בשעתו"מ. יה"ר שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוו רב נחת יהודית מכל יוציא"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

נדבת הרב אהרן כהן ובי"ב שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונם בהולדת בתם הדסה תחי' בשעתו"מ. יה"ר שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוו רב נחת יהודית מכל יוציא"ח כ"י ויתברכו בכל מיילי דמיטב ברו"ג

הוקדש לרפואת שירה בת מיכל בתושח"י
הוקדש לרפואת מרים בת יפה בתושח"י

לע"נ אבי מורי ר' יוסף בן שמחה ז"ל נלב"ע ז' בניסן תנצב"ה נדבת בנו הרב אהרן כהן שליט"א

לע"נ אמי מרת נסריה בת מיסה ע"ה נלב"ע ב' בניסן. ואבי ר' עזרא בן מיסה ז"ל נלב"ע י' בניסן תנצב"ה נדבת בנם הרב ברוך דבוש שליט"א

בליל שבת קודש בין קבלת שבת למעריב ישאו דרכים הרבנים הגאונים

חניכי ישיבת (פרויקט) - מודנו מרא דאורייתא שליט"א • אור אביעורי - הרב יוסף מרדכי אפרגן שליט"א • אילת השחר - הרב אברהם לב שליט"א • זכרון אליהו - הרב יהושע ורקן שליט"א • חניכי הישיבות (שורשים) - ישראל שמחה אברמסון שליט"א • קרית ה' - הרב אריה אורבך שליט"א • שו"ת ה' - הרב פנחס יצחקי שליט"א • שערי הפילה - הרב שמואל מיטלבוש שליט"א • תפארת תורה - הרב משה הרשקוביץ שליט"א

עמוד: בראשית 058327375